

[Niels Helveg Petersen.]

Markedspolitisk har det forløbne år været et begivenhedsrigt år. Det lykkedes at nå enighed om det økonomiske indhold af Nordek-traktaten. Man blev også enig om en køreplan for traktatens iværksættelse. Den danske regering og den danske statsminister havde stor del af æren i, at dette kunne lykkes. Som bekendt stod Finland af, i hvert fald for tiden. Det er beklageligt, men det skal ikke betyde en skrinlæggelse af de nordiske samarbejdsbestræbelser. Det må fortsat være sådan, at den danske regering må bestrebe sig på at tilvejebringe en nordisk løsning. En nordisk markedspolitisk løsning løser ikke vore europæiske problemer, men en europæisk markedspolitisk løsning løser heller ikke de nordiske. Vi vil befinde os i et markedspolitisk dilemma, så længe der ikke på begge områder er fundet positive løsninger. Tidsmæssigt er det vor opfattelse, at en nordisk løsning må prioriteres øverst. Danmark skal ikke afvise andre løsninger end Nordek, må udnytte enhver mulighed for at realisere ideen bag Nordek, som er at sætte yderligere fart i det økonomiske samarbejde imellem de nordiske lande.

England går til valg om 14 dage, og spørgsmålet om fællesmarkedet fører en ret tilbagetrukken tilværelse i den engelske valgkamp, som jo hovedsagelig drejer sig om indenrigspolitiske problemer. Alle partier i England bekræfter dog i valgkampen deres vilje til at søge en engelsk tilslutning.

Danmarks ansøgning er nøje knyttet til den engelske, og i dette kan der ikke ske nogen ændringer. Vi har ofte i tidens løb været skuffet over de manglende resultater ved forhandlingerne mellem England og fællesmarkedet. Vi må erkende, at også i dag består der mange tvivlsspørgsmål om disse forhandlinger. Der er store økonomiske og politiske vanskeligheder at overvinde. Vi er blevet belært om, at det ikke er nyttigt eller rigtigt at tage noget for givet, hverken med hensyn til om disse forhandlinger fører til et positivt resultat, eller om, hvornår de i givet fald kan føre til et positivt resultat. Også

dette understreger betydningen af fortsatte nordiske bestræbelser.

Jeg skal herefter vende mig til det indenrigspolitiske. I en kommentar i Politiken den 29. maj og også i dag har vi fået at vide af socialdemokratiske talsmænd, at der intet er sket i denne samling, i hvert fald intet positivt. Efter vor opfattelse kræver det en ualmindelig veludviklet negativ indstilling at nå det resultat. Man skulle egentlig tro, at erfarne politikere, der selv har haft en omstridt politisk gerning, havde fået skærpet sansen for nuancerne og ikke kun for det sort-hvide og for det negative. Jeg tror i og for sig, befolkningen er træt af den systematiske nedvurdering af andres politiske gerning, som er skinneth igennem både i den nævnte kommentar i Politiken og også, omend måske lidt mindre, i dag i hr. Per Hækkerups tale. Jeg undrer mig over, at socialdemokratiet kan anse det for at være et godt grundlag for sin egen oppositionspolitik, for sin egen præsentation over for vælgerne.

Jeg skal ikke her forsøge nogen fyldestgørende gennemgang af samlingens resultater — det forbyder tiden, det forbyder antallet af lovforslag, som jo har været omkring de 200 — men jeg skal trække nogle af de vigtigste ting frem.

Undervisningsspørgsmål har været omstridt i denne samling. Men når krudtrøgen fra striden driver væk, vil der stå tilbage en lang række vigtige reformer på det uddannelsesmæssige område, på områder, hvor man i årevis har talt meget, men hvor der ikke er sket så forfærdelig meget. 5 dages ugen er gennemført efter mange års diskussion. Forældre og elever har fået bedre mulighed for demokratisk medindflydelse på den enkelte kommunes og den enkelte skoles liv. Det er en reform, der vil sætte store spor i lovgivningen omkring folkeskolen. Der er kommet en ny højskolelov. Ungdommens uddannelsesfond er revideret og midlerne forøget. Vi har fået en styrelseslov, som ligestiller yngre lærere med professorer, og som giver de studerende en betydelig medindfly-